

Marea adunare a păcii de la Helsinki

Academician G. Oprea

membru al Comitetului Național pentru Apărarea Păcii

Incepînd de la 22 și pînă la sfîrșitul acestei luni, în orașul Helsinki, capitala Finlandei, se va ține Marea Adunare Mondială a Păcii. Peste 2.000 soli ai păcii, porniți din cele mai îndepărtate părți ale lumii, vor avea prilejul să-și spună sincer și cinstit cuvîntul lor împotriva războiului. Oameni de diferite naționalități și îndeletniciri, cu vederi politice și credințe religioase deosebite, în diferite limbi ale pămîntului se vor pronunța împotriva înarmării, pentru liniștea și pacea lumii. Savanți, oameni ai artei și literaturii, miniștri, muncitori din fabrici și de pe ogoare, se vor întruni la Helsinki ca trimiși ai popoarelor, pentru a ocroti viața și fericirea oamenilor.

Pace înseamnă viitor fericit, liniște și belșug. De aceea, delegații din peste 75 țări, străbătînd zeci de mii de kilometri, vor face să răsună prin glasul lor dorința tuturor popoarelor către o viață pusă la adăpost de grăziviile unui nou măcel. Dar această dorință poate deveni fapt numai dacă neîncetat, fiecare om în parte va lupta pentru îndeplinirea ei.

Solii popoarelor vor discuta diferite probleme. Schimbul deschis de păreri va pregăti terenul pentru înlăturarea multor neînțelegeri care dezbină încă omenirea. Cele mai aprinse discuții se vor purta în jurul dezarmării generale. Atîta vreme cît dezarmarea nu va fi înlăturată, pacea, căminele și viața noastră rămîn în primejdie. De problema dezarmării atîrnă interzicerea armelor atomice și cu hidrogen, — mijloace barbare de distrugere.

În ultimul timp, prin lupta necontenită a Uniunii Sovietice și a tuturor țărilor interesate în menținerea păcii și în slăbirea încordării internaționale, atmosfera politică în lume s-a mai înseninat. Tratatul de stat cu Austria, normalizarea relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia sînt mărturii grăitoare în lupta pentru încheierea relațiilor de pretenie și colaborare dintre state. Nota guvernului sovietic adresată Republicii Federale Germane dovedește interesul permanent depus de Statul Sovietic pentru pacea Europei și a lumii întregi. Toate aceste înlăturări ne dau speranța că statele pot ajunge la înțelegere în cele mai spinoase probleme.

În ce privește Republica Populară Romînă, guvernul țării noastre a făcut tot ce se cuvine și se cere pentru a da urmare dorinței fierbinți de pace a poporului nostru. Delegația noastră la Helsinki înmănușiază trimiși ai muncitorilor, țăranilor, oamenilor de știință și artă, reprezentanți ai organizațiilor obștești și cultelor religioase. Sînt soli ai păcii, împuterniciți să prezinte Adunării Mondiale hotărîrea nestrămütată a poporului nostru de a munci și lupta fără preget pentru triumful colaborării între popoare, pentru victoria păcii în lume.

Cuvîntul FRUNTAȘILOR

Anul trecut am însămînțat 10 ari cu cartofi în cuiburi așezate în pătrat, de pe care am scos 3.500 kg., ceea ce înseamnă 35.000 kg. la hectar.

Anul acesta am semănat 60 ari de cartofi săpunari în cuiburi așezate în pătrat, care au răsărit frumos și la timp. Pînă acum le-am dat două prașile. Voi da prașile ori de cîte ori va fi nevoie, precum și îngurămintă chimice.

Bodoly Mihaly
țaran muncitor, comuna Ozum,
Regiunea Autonomă Maghiară

Anul acesta noi, sîntem hotărîți ca la grâu să obținem cel puțin 1.700 kg. la hectar, iar la porumb 4.000 kg. la hectar. Tanlalele semănate cu grâu au fost plivite de două ori și stropite cu substanțe chimice împotriva dăunătorilor.

Porumbul l-am semănat în cuiburi așezate în pătrat, folosind sămînță hibridă. La această cultură vom da cel puțin patru prașile și vom face polenizarea suplimentară.

Iordache Munteanu
brigadier în G.A.C.
com. Răcăciuni, reg. Bacău

În toamna anului 1954, brigada noastră a recoltat de pe o suprafață de 25 hectare, o producție medie de 19.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar.

Anul acesta, avem de gînd să depășim cu mult producția de anul trecut. Pentru aceasta am semănat sfecla de zahăr la începutul lui mai, am prașit-o de două ori și am și rărit-o. Săptămîna care vine vom da a treia prașilă.

Brenderfor Eduard
membru în g.a.c. din comuna
Hărman, regiunea Stalin

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 58 Seria II-a Nr. 391

8 pagini 15 bani

Miercuri 22 iunie 1955

Muncitorii de la „Semănătoarea” și-au îndeplinit cincinalul

Vineri, 17 iunie 1955, a fost o zi de mare sărbătoare pentru muncitorii și tehnicienii uzinelor „Semănătoarea” din București. Întruniți într-un miting, muncitorii uzinei au raportat partidului și guvernului îndeplinirea cu 6 luni și 13 zile înainte de termen a planului cincinal.

Metalgistiții de la „Semănătoarea” se mîndresc cu noile tipuri de mașini construite în anii planului cincinal, mașini agricole ce au ușurat munca țăranimii muncitoare, ajutînd-o să obțină recolte sporite la hectar.

Astfel, de curînd, pe porțile uzinei a ieșit un nou tip de mașină: secerătoarea-pologitoare cu tracțiune animală. Prin centrele de închiriat unelte agricole ale cooperativeelor, țăranimea muncitoare va putea închiria, la un preț convenabil, secerătoarele-pologitoare, ce pot fi trase de vite (cai, boi). Darea în producție a unei secerători mecanice cu tracțiune animală dovedește grija frățescă permanentă a metalurgiștilor de la uzinele „Semănătoarea” pentru a înlesni munca țăranimii muncitoare, ajutînd-o să strîngă recolta la timp, să obțină recolte mari la hectar.

BUN DE SECERAT!

În fotografia de sus: Dumitru Năstase, președintele gospodăriei agricole colective din Drăghiceni, împreună cu Ghiță Niculae, de la S.M.T. Caracal, controlează dacă lanul de orz a dat în pîrg.

În fotografia de jos: Mecanizatorii S.M.T.-ului Roseji, raionul Călărași, au terminat reparațiile și fac un ultim control batozelor înainte de a le trimite pe arii, la treieris.

Ce cer țăranii muncitori directorului de cămin cultural

de D. Mihalache

director general
în Ministerul Culturii

șilor din comitetul executiv al sfatului popular.

Toți știm că pentru o recoltă bună nu-i îndeajuns să ai pămînt bun și ploaie la timp. Lucrul cel mai de seamă este să lucrăm astfel pămîntul ca să ne dea un rod bogat.

Fiecare își va pune întrebarea: cum adică, eu nu știu să lucrez pămîntul, cînd m-a născut mama în cîntecul ciocîrliei, iar tata mi-a pus coarnele plugului în mîini încă de cînd eram de două șchioape?

Adevărul e că o bună parte din țăranimea muncitoare nu cunoaște temeinic știința agricolă. Or, pentru a dobîndi recolte mereu sporite este nevoie ca să cunoaștem cel puțin principalele reguli și metode ale agriculturii înaintate și să le punem în practica muncii pămîntului, zi de zi. Cum putem face acest lucru?

Noi putem dobîndi ușor cunoștințele agrotehnice și zootehnice de care avem nevoie, la căminul cultural, la cercul agrotehnic, din cărțile de la bibliotecă, din revistele speciale ale Ministerului Agriculturii și Silviculturii, pe care le are orice cămin cultural. Tot la cămin putem asculta o conferință și sfatul agronomului, putem asculta radioul și vedea un film și multe alte lucruri folositoare. Toate acestea putem să le cerem directorului căminului cultural, agronomului, învățătorilor și îndeosebi tovară-

tului de la Varșovia, unde a luat parte și delegația țării noastre, unde și țara noastră a semnat, deci și noi ne-am angajat în acest tratat. Cîte alte evenimente nu s-au petrecut, pe care unii săteni nu le cunosc în de-amănunt? Încheierea Tratatului de stat cu Austria, propunerile sovietice cu privire la dezarmare, însemnătatea Declarației comune a guvernelor U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia, nota guvernului Uniunii Sovietice către guvernul Republicii Federale Germane, iată numai cîteva din problemele despre care se poate vorbi pe larg la căminul cultural.

Să nu-și închipuie directorul căminului cultural că dacă țăranii muncitori au mult de prașit nu au timp și să asculte, să afle ce se petrece în lume. Să nu-și închipuie bibliotecara că dacă sătenii au de plivit lanurile de buruieni, nu se mai interesează de scriu gazetele. Iar în zilele treierisului, este necesar ca directorul căminului cultural să asigure desfășurarea unei bune activități culturale la arie.

Să răspundem cu cînte cerințelor țăranilor muncitori, care ne spun adesea: „Noi vrem să ne luminăm din ce în ce mai mult, vrem să contribuim din plin la înflorirea țării noastre, ca niște cetățeni care-și iubesc cu adevărat patria și luptă pentru apărarea istorică a conferinței și Trata-

tului de la Varșovia, unde a luat parte și delegația țării noastre, unde și țara noastră a semnat, deci și noi ne-am angajat în acest tratat. Cîte alte evenimente nu s-au petrecut, pe care unii săteni nu le cunosc în de-amănunt? Încheierea Tratatului de stat cu Austria, propunerile sovietice cu privire la dezarmare, însemnătatea Declarației comune a guvernelor U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia, nota guvernului Uniunii Sovietice către guvernul Republicii Federale Germane, iată numai cîteva din problemele despre care se poate vorbi pe larg la căminul cultural.

Ion Ionescu de la Brad

La 24 iunie se împlinesc 137 de ani de la nașterea lui Ion Ionescu de la Brad, care a fost primul agronom român, unul dintre cei mai de seamă oameni de știință din trecutul țării noastre. El și-a pus întreaga lui învățătură și putere de muncă în slujba luptei pentru eliberarea țării de sub jugul iobăgiei și pentru ridicarea agriculturii din inapoierea în care se afla. În perioada revoluției din 1848, Ion Ionescu de la Brad a fost cu tot sufletul alături de Nicolae Bălcescu, Ion Ghica, Cristian Tell și alții.

Ion Ionescu de la Brad a arătat că agricultura este o știință, o artă și o meserie care nu se poate face cu folos de către plugari, fără învățatură și pricepere, fără a cunoaște temeinic condițiile de climă, sol, fără a cunoaște viața plantelor și animalelor, fără a folosi mașini și unelte agricole.

O contribuție de seamă a adus-o Ion Ionescu de la Brad la dezvoltarea culturii porumbului. Încă în lecțiile și lucrările sale din anul 1867, el a vorbit despre regulile agrotehnice care sporesc recolta la porumb, ca: arătură de toamnă, gunoiera bogată a terenului și a recomandat să se semească în rinduri, cu semănătoarea. Făcând experiență la ferma

Prof. A. Romanovici
colaborator științific
al Academiei R. P. R.

model de la Brad, organizată chiar de el, Ion Ionescu de la Brad a arătat că porumbul semănat în rinduri și cuiburi a produs mai mult decât cel semănat din aruncătură și că semănatul în rinduri prezintă un întreg avantaj: 1) se poate

semăna cu mașinile; 2) se întrebuințează sămânță mai puțină; 3) se dobândesc roade mai multe. Însămânțind porumbul cu mașina în rinduri, într-un pământ bine îngrășat, el a obținut 3.650 kg. la hectar, față de 1.413 kg. la hectar obținut pe terenul unde porumbul a fost semănat prin împrăștiere.

Ion Ionescu de la Brad dă

dea o deosebită însemnătate aplicării cuceririlor științei în producție și unirii țărănilor în cooperative. De asemeni, el a dovedit științific marea însemnătate a creșterii animalelor pentru gospodăriile țărănești. Învățăturile înaintate au rămas de la Ion Ionescu de la Brad și în ceea ce privește cultura pomilor, a viței de vie, creșterea viermilor de mătase, etc.

Pe vremea lui Ion Ionescu de la Brad în țara noastră nu existau școli de agricultură, de aceea, el înființează pe pământul său, din satul Brad, fostul județ Roman, prima școală de agricultură pentru fiii de țărani.

Pentru credința lui în năzuințele pline de dreptate ale țărănimii obidite din acele vremuri, Ion Ionescu de la Brad a fost urit cu înverșunare de marii moșieri care l-au izgonit din țară. Cu toate prigonirile la care a fost supus de către burghezia și moșierimea din țară, primul nostru agronom a rămas pînă la sfârșitul vieții sale devotat poporului muncitor.

Ion Ionescu de la Brad a murit în anul 1891, la vârsta de 73 ani, lăsând mai multe scrieri și învățături înaintate, dintre care cea mai mare parte se înfăptuiește abia astăzi, în anii când puterea de stat e în mâna poporului muncitor.

Pe scenă, ca în viață

De câteva zile plouă mărunț. Pe vreme de asta oamenii stau mai mult acasă și treburile se fac în ogrădă. Nu mai vreo câțiva și-au găsit de lucru la căminul cultural. S-au închis într-o cameră, iar de afară nu li se aud decât vocile. Repetă de zor piesa „Logodna”. O vecină, care a auzit glasul lui Ciurea, președintele cooperativei din Săcele, s-a dus fuga și a spus nevastei acestuia: „Îți-o bolnă, zăi bărbatul, zăi Maria. Cică o să se facă măscărici. Mai mare rușinea”. Mai târziu, când vecina i-a văzut pe artiștii din Săcele jucând pe scenă, a ridicat neputincioasă din umeri. De unde să știe ea că președintele cooperativei se pricepe și la ale teatrului. Tot de atunci, consătenii îi spun lui Ciurea „artistul nostru”.

L-am întâlnit pe președintele cooperativei din Săcele în Orașul Stalin. Venise cu tovarășii lui din echipa de teatru să anate la concurs ce pot. Mărunt de stat, rofoși, Ciurea pare la prima vedere un om molcuț. Când a apărut însă pe scenă, ne-am dat seama că ne înșelasem. Argint viu, nu altceva, era omul acesta care juca în piesa rolul lui Nagy Andras, cel care — ascultând de o chiaburoaică — încerca să împiedice înfrățirea dintre români și maghiari. Ciurea a jucat bine rolul și toți l-au aplaudat, fiindcă și el și ceilalți, români și maghiari, și-au amintit în acele clipe cîte au păținit în trecut din cauza discordiei semănate între ei de bogătari.

A venit rândul altor echipe ale căminelor culturale să-și arate talentul. Iată-i înșfășit pe cei din Zizin jucând piesa „Zestrea Ilenușei”. Bătrânica aceea, foc de supărată pe fecioru-său, joacă minunat. Furia ei neputincioasă și plină de haz a stîrnit hohote de rîs în sală. Ciurea și-a dat seama că în fața lui se află o artistă mai bună decît el. Când piesa a luat sfîrșit, el a fost primul care s-a dus s-o felicitare.

cite și a rămas uimit cînd a văzut că bătrînica de pe scenă nu-i în realitate decît o fetișcană de vreo 20 de ani. O cheamă Wilma Raab și-i secretara organizației U.T.M. din Zizin. Curios, președintele cooperativei din Săcele a întrebat-o cum de a reușit, tînră cum e ea, să joace atît de bine pe o bunicuță.

„...E greu să faci pe bunicuța — spune fata. — Nu-i deajuns să-ți pui ochelari pe nas și tulpan pe cap. Trebuie să vorbești, să mergi ca ea. Să te porți în felul unei bunicuțe, înocît cei din sală să nu bage de seamă că ești tînră. Dar pentru asta trebuie să cunoști bine rolul, să faci multe repetiții, să înveți de la alții mai buni decît tine. De la baci Karoli David — directorul căminului cultural — am primit multe sfaturi”.

Așa a început Wilma să joace bine rolul unei femei bătrîne și arțagoase. Greutatea cea mare a fost ca în piesă ea să redea cît mai izbucit asemenea chip. Aplauzele primite sînt mărturie că a reușit.

Aceasta e povestea adevărată a fetei din Zizin și a președintelui cooperativei din Săcele. Ei au ajuns să fie prețuiți de consătenii lor, pentru că au reușit destul de bine să împletească munca lor pe scenă cu lucruri obișnuite din viață.

Liviu Boboc

Ciobanii s-au întîlnit cu scriitorul

Sala căminului cultural gemea de lume. Erau față în față Petru Vîntilă, scriitorul cărții cu numele: „Ciobanul care și-a pierdut oile” și cititorii cărții, ciobanii și săteni din Potelu, raionul Corabia. Să-i fi văzut pe cio-

banii care, pînă mai ieri, nu putuseră nici măcar desluși buchea, întrebîndu-l pe scriitor ce l-a făcut să scrie această carte sau cît a stat în mijlocul ciobanilor pentru a le cunoaște viața. Mulți au întrebat dacă nu are de gînd să scrie continuarea cărții.

— Tare sîntem dormici să aflăm ce s-a mai întîmplat cu prietenul nostru, cu Ion Vulturar — a spus Oprea Dimulescu, unul dintre cei mai activi cititori din sat. Și nu vă supărați — a continuat el — că vorbesc așa, fără ocol! Oam e cu puțință oare ca lu-

pul să fure oaia, s-o pituleze în scorbura și numai după 10 zile să fie găsită?

Plină pe-nserat, cititorii din Potelu au stat de vorbă cu scriitorul. Acesta le-a mărturisit, printre altele, că are de gînd să scrie și volumul II, deoarece pe Vulturar tare l-a îndrăgît. Vulturar de fapt, este Andrei Apolozan, cioban din Pietroui, un om tare vrednic și de ispravă. Scriitorul a mulțumit la urmă cititorilor săi pentru bogatele învățăminte pe care le-a desprins din această consfătuire.

Ana Ioniță

Sfaturi practice

Mușețelul, un leac prețios

O plantă cu multe foloșite este mușețelul.

Compresele (oblojelile) cu ceai de mușețel, fac să dea îndărăt umflăturile și potolesc durerile. Ceaiul de mușețel este totodată un bun dezinfectant; el ajută bolnavilor să nădușească, liniștește tulburările de stomac însoțite de crampe, grețuri, diaree.

Ceaiul de mușețel e foarte bun de întrebuițat la umflăturile în gură, la gingii, în gît, la ochi, pentru spălături, etc.

Pulberea de mușețel e bună contra infecțiilor pielii care se vindecă greu; pentru buboale, spuzeli.

Cu ceai de mușețel călduț se curăță frumos obrazul și se spală părul bălăi.

Avînd abilitățile întrebuițări, mușețelul nu trebuie să lăpsească din nici o casă.

Mușețelul se culege din primăvară pînă toamna. Se usucă la umbră, dar într-un loc ferit de umezeală, pentru a nu prinde mucegai.

Mușețelul nu se fierbe, ci se opărește numai. La un litru de apă clocotită se pune o lingură de supă plină cu flori de mușețel uscat. Se acoperă vasul cîteva minute. Se folosește călduț și bine strecurat.

Prieteni cărții

In comuna noastră, tinerii ca și bătrînii iubesc deopotrivă cartea. Pînă și Floarea Tămăș a lui Bodău, care din cauza bătrîneții n-a mai putut merge la alfabetizare, îl pune ades pe nepot-su, Augustin Orlar, să-i citească. Cînd vrei, bătrîna aceasta își povestește despre cuprinsul cărții auzite.

Se pune întrebarea ce-am făcut noi pentru a răspunde cît mai bine interesului pe care-l au oamenii pentru citit. În comună sînt 4 biblioteci. Cea mai mare dintre ele, biblioteca sătească, numără peste 4.300 cărți. Nu-i deajuns însă că sînt cărți. Avem datoria să creștem neîncetat, la țărani muncitori, gustul pentru citit. La manifestările ce au loc la căminul cultural, noi, învățătorii îi anunțăm totdeauna pe

cei prezenți de cărțile noi apărute. Aceleași noutăți le așezăm regulat la vitrinele cu cărți. S-au făcut, de asemeni, recenzii. Multă vreme după aceste recenzii, oamenii discută despre subiectul cărților ca și despre însușirile eroilor pe care i-au cunoscut din aceste cărți. În comună a fost organizată și o expoziție „Cartea agrotehnică”, care a fost cercetată cu atenție de săteni. Înainte de a da de citit sătenilor, căutăm să le stîrnim interesul recomandîndu-le anumite cărți sau povestindu-le chiar, pe scurt, cuprinsul lor. Mult ne ajută așezarea cu regularitate a copertelor de cărți.

O metodă nouă aplicată în munca noastră cu cartea, metodă care a dat roade îmbucu-

rătoare este următoarea: am alcătuit un grafic ce cuprinde toate ulițele din Beliu. Casele unde sînt cei mai buni prieteni ai bibliotecii sînt însemnate pe acest grafic cu stegulețe speciale. Mai sînt încă și case cu altfel de stegulețe, ce vestesc că acolo n-a pătruns cartea îndeajuns și totodată un semn pentru noi că mai avem încă de luptat. Pentru aceasta am format echipe din membri ai organizațiilor de masă care stau înțîi de vorbă cu familiile respective spre a le cunoaște bine, apoi cu prilejul altor vizite, le aduc cărțile cele mai potrivite cu gusturile și preocupările lor.

Eugenia Mandache
învățătoare, comuna Beliu,
raionul Ineu, regiunea Arad

Vitrina cu cărți

O nouă lucrare vine să îmbogățească numărul cărților apărute în colecția „Meridiane”. E vorba de „Povestea Nastei Kovșova”, scrisă de cunoscuta scriitoare Galina Nikolaeva, autoarea romanului „Secerișul”.

Alexei Cealikov, directorul S.M.T.-ului din Juravino, om harnic și priceput, cade sub înfrîngerea nesănătoasă a lui Arkadi Farzanov, inginerul șef al stațiunii. Lucrurile se schimbă însă din temelii prin venirea în această stațiune

a agronomului șef, Nastea Kovșova. În carte sînt povestite cu talent toate îndîmplările legate de venirea aici a Nastei Kovșova. Autoarea s-a apropiat de eroina cărții cu multă dragoste și înțelegeră reușind să ne redea în culori vii chipul ei luminos.

„In stepele de pe țărmul Mării Negre” e titlul cărții apărute în editura „Cartea Rusă”. Autorul M. Posmitniî, care în același timp este și președintele colhozuri-

lui „Budioni” din regiunea Odesa, povestește cu multă însuflețire despre munca avîntată a colhoznicilor care au făcut dintr-o stepă nepriemitoare, un pământ roditor și darnic. Viața lor îmbelșugată de astăzi e răsplată muncii stăruitoare pe care au dus-o pentru a învinge natura sălbatică a stepei.

JOI, 23 Iunie

7.00—7.35 — Cîntă orchestra „Barbu Lăutaru”; 15.00—15.30 — Muzică populară sîrbească; 17.00—17.30 — Cîntă soliști și formații de amatori din R.P.R.; 19.00—19.30 — Jurnalul satelor.

VINERI, 24 Iunie

10.15—10.40 — Cîntă orchestra sfatului popular din Giurgiu;

Din programul de radio

DE LA 23 Iunie LA 29 Iunie (PE PROGRAMUL I)

15.35—15.58 — Cîntă orchestra „Flacăra Prahovei” din Ploesti; 16.30—17.00 — Emisiunea „Să ne cunoaștem patria”; 19.54—20.00 — Sfatul medicului.

SIMBATA, 25 Iunie
9.15—9.45 — Cîntă or-

chestra „Carpați”; 15.35—16.00 — Cîntă formații de amatori din R.P.R.; 22.45—23.00 — Cîntă Emil Gavriș.

DUMINICĂ, 26 Iunie

7.25—8.00 — Cîntă Măriuca Matache și Ion Lotreanu; 11.20—

11.50 — Cîntă orchestra de muzică populară Radio; 14.00—15.00 — Radio magazin; 16.30—17.15 — Jurnalul satelor. Program comun. În fiecare zi (afară de duminică): 5.30—5.38 — Emisiune pentru sate; 5.38—5.43 — Sfatul medicului. În zilele de vineri, sîmbătă, luni, marți și miercuri: 20.45—21.15 — Jurnalul satelor.

Pe tarlăua de bumbac a țărănilor asociați

De-abia se iviseră primele semne ale dimineții și la marginea tarlăuei cu bumbac 16 prășitori trase de cai erau gata să înceapă scormonitul pământului. Alexandru Voinea, un om cu părul nins de ani, învălău cu privirea întinsă câmpie a Bărăganului. De câte ori n-a privit Voinea mănoasa câmpie a Bărăganului! Și niciodată nu i s-a părut atât de mândră și de bogată... De jur-îm-

prejur, cit vezi cu ochii, lanuri de griu cu spice mari, grele, porumb semănat în pătrat...

— Hei, băieți, porniți cai — glăsu Voinea și 16 prășitori își infipseră fiarele, răscolind pământul.

Se întinde pînă departe tarlăua cu bumbac, 116 hectare la un loc. Bumbacul semănat cu mașina a răsărit frumos, rîndurile verzi se pierd hăt departe în zarea albastră. Oamenii nu prea sînt vorbăreți în timpul lucrului, dar inimile lor sînt pline de bucurie. Alexandru Voinea, Constantin Vișan, Stelian Drăgoiu și alții conduc cu atenție prășitorile printre rînduri, iar în urmă, femei, fete și flăcăi prășesc cu sapa pe lîngă plantele de bumbac.

— Vezi, nevastă, nu săpa adinc pe lîngă firsoarele de bumbac că nu-i bine. Smulge buruienile și fărîmîțează bine pământul, ca să-și țină apa în el și s-o dea plantelor, — îi spune Vișan Constantin nevastei sale, Gherghina.

OAMENII POVESTESC

...Frumoase recolte de bumbac s-au obținut anul trecut în Perișoru. Bunăoară, Alexandru Voinea a obținut 700 kg. bumbac la hectar, Ion Avram 800 kg. Și nu le-a fost așa de ușor să obțină această recoltă.

...Primăvara, cînd pământul a prins scoarță, ei l-au grăpat ușurînd creșterea plantelor. Au prășit bumbacul de 4 ori, păstrînd pământul mereu afînat. Răritul l-au făcut cînd plantele aveau două frunze, lăsînd între ele o distanță de 12—18 cm. Plantele de bumbac de pe ogoarele lor aveau multe capsule. Și ca să le grăbească coacerea, ei au făcut ciupitul și cîrnitul îndepărtînd frunzele și lăstarii de sub prima ramură de rod și totodată au rupt și vîrfurile plantelor pentru a opri dezvoltarea, făcînd astfel ca toată hrana să meargă la capsule. Munca a fost răsplătită din plin. Ion Avram a luat numai primă 16.000 lei. Cea mai mare parte din bumbacul său era de calitate superioară. Pe lîngă bani a mai primit țesături, sodă caustică, fire de bumbac și altele. Dar parcă le lipsea ceva cultivatorilor de bumbac. „Ogoarele trebuie arate cu mașinile, iar prășitul făcut mecanic ușurează mult munca. Să ne unim și noi într-o asociație simplă. Vom avea avantaje însemnate”, — așa a spus Alexandru Voinea multora din sat.

RECOLTA VA FI BOGATA

În primăvară 160 familii s-au unit în asociație pentru a obține producții mari de bumbac. Au arat, grăpat și semănat cu mașinile S.M.T.-ului. În unele locuri, unde bumbacul nu a răsărit, țărăni muncitori asociați, împreună cu agronomul Miclea Emil, au cercetat golurile și au semănat a doua oară sămînța muiată în apă timp de peste 40 ore. Acum pe rîndurile drepte nu se vede nici un gol, iar asociații îi mulțumesc inginerului pentru sfaturile date. Bumbacul e frumos. Anul acesta recolta va fi bogată, deoarece țărăni asociați din Perișoru — regiunea Comanța s-au hotărît să dea bumbacului 5 prașile și să-i facă toate celelalte lucrări de întreținere la vreme.

Mihail Borza

Scurte vești din sate

● Construirea în regiunea Constanța a termocentralei „Ovidiu II”, a creat posibilitatea ca și în Dobrogea să fie electrificate nenumărate sate și prin aceasta, energia electrică să fie folosită și la muncile agricole.

Anul acesta va fi sporit numărul ariilor electrificate. Ari-

riei de treier. Pînă în prezent s-a stabilit locul potrivit pentru arie. În curînd acesta va fi curățat de iarbă și amenajat. Totodată, prin grija sfatului popular comunal au fost recrutați și delegații de batoză.

Florin Benea
corespondent

● În comuna Botești, raionul Huși, regiunea Iași, crește mereu numărul țărănilor muncitori care se într-ajutorează la prășit. Lucrînd în grupe de într-ajutorare, țărăni au executat prima prașilă pe o suprafață de peste 350 hectare semănată cu porumb, floarea soarelui, cartofi și alte culturi prășitoare.

Ioan Buzdugan
corespondent

ile din satele Galeșu și Valul lui Traian au fost deja electrificate, iar acum se lucrează la electrificarea ariilor din satul Nisipari. Pînă în prezent au fost verificate și reparate peste 60 motoare electrice pentru arii.

C. Constantinescu
corespondent

● În satul Luncoiu de Jos, raionul Brad, regiunea Hunedoara, a început pregătirea a-

O importantă Hotărîre cu privire la dezvoltarea creșterii oilor

Ziarele centrale din 19 iunie a.c., au publicat Hotărîrea Consiliului de Miniștri al R.P.R. privind dezvoltarea creșterii oilor. Hotărîrea are ca scop stimularea creșterii oilor în țara noastră, sporirea producției de lînă necesară industriei textile și casnice, sporirea producției de carne, brînzeturi, etc., necesare hranei oamenilor muncii.

Dragostea și priceperea poporului nostru în creșterea oilor, precum și condițiile deosebit de favorabile ale țării noastre, pentru creșterea oilor, îngăduie dezvoltarea acestui important sector.

În această ordine de idei, Hotărîrea Consiliului de Miniștri prevede ca în perioada anilor 1955 — 1960 sectorul ovin din țara noastră să ajungă la un efectiv de 15 milioane capete, din care cel puțin 8 milioane oi cu lînă fină și semifină. Prin sporirea atât a numărului de oi cît și prin creșterea productivității lor, trebuie să se ajungă pînă în anul 1960 — așa cum prevede Hotărîrea — la o producție totală de 34.000 tone lînă, din care cel puțin 20.000 tone lînă fină și semifină.

Pentru aceasta se prevăd unele măsuri. Așa bunăoară, de acum înainte se va interzice tăierea — în sectorul de stat — a tuturor categoriilor de ovine cu lînă fină și semifină. Se va spori numărul de batali pentru producția de lînă și carne. Măsurile de prevenire și combatere a bolilor la oi vor fi intensificate. Acțiunea de încru-

Magazin universal sătesc

Pînă în prezent cooperația de consum are peste 410 magazine universale sătești și 50 magazine universale raionale.

În fotografie: magazinul universal al cooperativei de consum din comuna Borascu, raionul Străhaia.

Dr. Virgil Gligor
locțiitor al ministrului
Agricului și Silvicul-
turii.

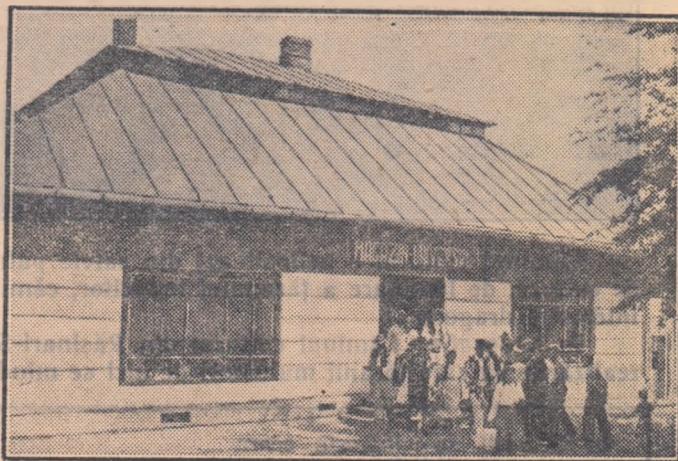
cișare a oilor cu lînă groasă, cu berbeci de rasă merinos, spancă, țigale și karakul, pe calea moutei naturale și a însămînțărilor artificiale va fi lărgită. Se vor construi mai multe saivane, folosindu-se pe scară largă materialele locale.

O mare atenție acordă Hotărîrea lărgirii și îmbunătățirii bazei furajere. Pentru aceasta se prevede sporirea producției la hectar a pășunilor și finețelor naturale, prin curățirea și îngrășarea acestora, introducerea pe scară largă a secarei furajere, ierbii de Sudan și a altor culturi ce pot fi folosite în primele luni ale anului și în perioadele secetoase ale verii. Se vor însiloza cantități sporite de furaje și se va reda pentru pășunatul oilor suprafețele ce au fost sustrate pășunatului.

Gospodăriile agricole colective, întovărășirile și asociațiile de țărani pentru creșterea oilor, vor putea încheia contracte pe termen de 4—5 ani pentru pășuni. Plata pășunatului se va face în bani sau în natură. Gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole ce contractează vînzarea li-

nei către organele de stat, vor fi scutite de cota de lapte la oi. Organele de stat vor putea vinde gospodăriilor agricole colective, întovărășirilor și asociațiilor de creștere a oilor, precum și țărănilor individuali, berbeci și miei de rasă. Plata acestora se va putea face în termen de 3 ani, în natură (lînă, lapte, carne). Crescătorii de oi din Munții Apuseni, Vrancea și din alte regiuni muntoase, lipsite de culturi cerealiere, vor putea primi la preț de stat, porumb, dînd în schimb, prin contracte, lînă, lapte sau brînză. Ciobanii din gospodăriile și fermele de stat vor primi premii în bani pentru producții ridicate obținute în creșterea oilor. Salarizarea lor se va face în natură, după obiceiul locului, ciobanii avînd totodată dreptul de a crește oi și porci — proprietate personală — în turma de oi încredințată lor spre îngrijire.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri privind dezvoltarea creșterii oilor reprezintă un puternic ajutor dat crescătorilor de oi din țara noastră. Aplicarea ei va duce, fără îndoială, la sporirea numărului de oi și la creșterea producției de lînă, carne, lapte, necesare satisfacerii nevoilor mereu crescînde ale oamenilor muncii de la orașe și sate.

Sfat agricol

De ce trebuie să recoltăm cerealele în pîrgă

În timpul coacerii deosebit la cerealele trei stări și anume: coacerea în lapte, coacerea în pîrgă și coacerea completă.

La coacerea în lapte, boabele sînt încă verzi, mari și umilate. Strivite între degete, ele lasă un suc lăptos de unde și numele de „coacere în lapte”. Privită în întregime, planta este încă verde. Doar în partea de jos frunzele încep să se vestejească, iar paiul să se îngălbenească. Dacă secerăm în această stare, plantele se usucă, mucegăiesc în snop, iar boabele obținute sînt șistave. Boabele de griu șistave sînt ușoare, dau o producție mică la hectar, precum și o cantitate mică de făină și de calitate inferioară. Piinea făcută din făina boabelor de griu șistave nu crește.

La coacerea în pîrgă (sau în galben) boabele sînt mai mici și pot fi părunse ușor cu unghia, parcă ar fi de ceară. Plantele sînt complet îngălbentite, din care cauză întreg lanul capătă culoarea

galbenă. Acum este momentul cel mai potrivit cînd cerealele trebuie secerate (cu excepția orzoacei, care se recoltează la coacerea completă). Recoltînd cerealele la coacerea în pîrgă, ele nu se scutură, producția este mare, iar boabele sînt de cea mai bună calitate; dau cea mai mare cantitate de făină și de calitate superioară. Piinea făcută din făină de griu recoltat în pîrgă crește și dospește foarte bine.

A treia stare de coacere a cerealelor este coacerea completă. În această stare boabele sînt foarte tari, nu se mai pot tăia cu unghia și se scutură foarte ușor din spic. De asemenea spicele și paiele se rup cu ușurință. Așteptînd cu seceratul pînă în acest timp, facem o mare greșoală, deoarece pierderile provocate prin scuturare sînt foarte mari ajungînd uneori pînă la 50 la sută.

Nu numai recoltînd cu combina, cerealele se pot seceră la

coacerea completă.

Pentru a prinde momentul cel mai potrivit cînd griul, orzul și celelalte cereale au dat în pîrgă, trebuie urmăriți zi de zi, lanurile în câmp. Seceratul trebuie să înceapă imediat și să țină cel mult 4—5 zile, deoarece atît durează timpul cît sînt cerealele în pîrgă. În anii secetoși cu călduri mari, seceratul durează numai 1—3 zile. De obicei, secerișul începe cu orzul de toamnă, griul de toamnă, seara, apoi cu orzul de primăvară, griul de primăvară și se sfîrșește cu ovăzul.

Să nu uităm deci că, recoltînd la timp am cîștigat, întirziînd cu recoltatul, am pierdut.

Inginer
GEORGETA MIHAILESCU
secerător științific la I.C.A.R.

ALBINA

Grîul lui moș Ghiță poate fi dus la expoziție

Cerul dimineții era limpede și curat ca boabele de rouă, în care razele puțin rumenite ale soarelui se spălau repede, pe furis, ca niște fete mari ce se afundă rușinoase în valul riului după perdelele de răchită. La vremea aceasta, când satul mai pirotea încă, nelindurându-se de căldura așternutului, moș Ghiță Ene pășea fără grabă pe poteca ce se ascundea ca o șopirlă sub întinderea verde de grîne și porumburi. Bobele de rouă îi stropeau picioarele, înfiorându-l cu o răcoare plăcută și sănătoasă, țepușele crude ale spicelor încercau să i se infigă în palmele noduroase și grele. Nu mai apucase de mult o asemenea dimineață de vară și s-ar fi pierdut așa printre grîuri pînă încolo departe, la linia ferată ce se desfășoară spre Buzău. Ajuns la ogorul său, se opri în margine și cu ochi de gospodar încercat îi măsură belșugul ce va să fie dintr-însul. Se minună însă dîndu-și

seama că verdele curat al celorlalte grîuri e pătat de gălbeneala rapiței de pe ogorul său. „Cum se vede, numai al meu rămase neplivit”, mormăi moșul puțin supărat și-i dădu dreptate abia acum tehnicianului agricol, care-l cicălise aseară un ceas întreg ca să-l hotărască să-și plivească grîul.

— Mi-i curat grîul, tovarășe — îi spusese agronomului. — Or mai fi prin el cițiva maci, dar aceia fac lanul mai frumos.

— Moș Ghiță, strică dumneata peisajul, (dînsul nu pricepuse la început cam ce-ar putea să însemne „peisaj”), o să-ți pară rău de el acum, dar o să fie la toamnă piinea mai albă la masă și zău e-o să te bucuri atunci mai mult.

— Da' crezi dumneata că șalele m-or ține să stau cocoșat atîta vreme?

— Ei, faci azi nițel, mîine nițel... După puterile dumitale.

Privindu-și acum ogorul, bătrînul își dă seama că piinea va fi într-adevăr mai albă scăpînd lanul de pacostea rapiței și a macilor. Se aplecă încind și începu să adune rapița călcînd cu grijă să nu culce grîul. Plivi o vreme fără să se oprească, pînă ce soarele se mai înălță, apoi se ridică și privi în urmă poarta lăsată fără buruiană. Tocmai atunci îi apărură sub nas un nod de fetiță care abia răsărea deasupra grîului.

— Ce-i cu tine, mă puicuță pe-aici? o întrebă moșul întinzînd o mîină spre pârul ei adunat în două codițe scurte și țepene. Fata se dădu însă la o parte și plecă înainte, răspunzîndu-i ceva neînțeles, nu prea măgulită se vede de faptul că bătrînul nu găisise altceva de făcut decît s-o asemuiască cu o biată ființă din neamul găinelor. Fetița se pierdu repede spre sat. Bătrînul, mulțumit de cît făcuse pentru ziua aceea, plecă și dînsul în urma-i cu gîndul să-și umple buzunarele la M.A.T. cu niște iarbă de tabac pentru afumarea sufletului.

Nodul de fetiță despre care se vorbi mai înainte, porni apoi către sat, pentru a sta de vorbă cu utemeul. În fața sfatului, sub umbra unor nuci, secretarul U.T.M.-ului de aici, din Clondiru, — adunase un grup de pionieri și tineri din sat. Pasă-mi-te, d'n-sa, fetița aceasta, fusese trimisă ca iscoadă pe cîmp, să vadă ce lanuri mai sînt cu buruiană pentru ca ei să le plivească.

— A lu' moș Ghiță are rapiță multă, raportă ea.

Și fără prea multă vorbă ceata de copii și tineret plecă într-acolo.

Ca la vreun ceas după aceea grîul lui moș Ghiță putea fi dus la expoziție și agronomul n-ar fi avut a se teme e-o să-l facă de rușine. După ce-și terminară lucrul tinerii și pionierii (dintre care merită a fi pomeniți aici Apostol Paraschiv, Teodorescu Eleonora, Eremia Radu, Onciu Gheorghe și alții) mai priviră încăodată lanul și plecară fără să mai aștepte să-i vadă cineva și să le dăruiască o vorbă de laudă drept plată pentru munca lor.

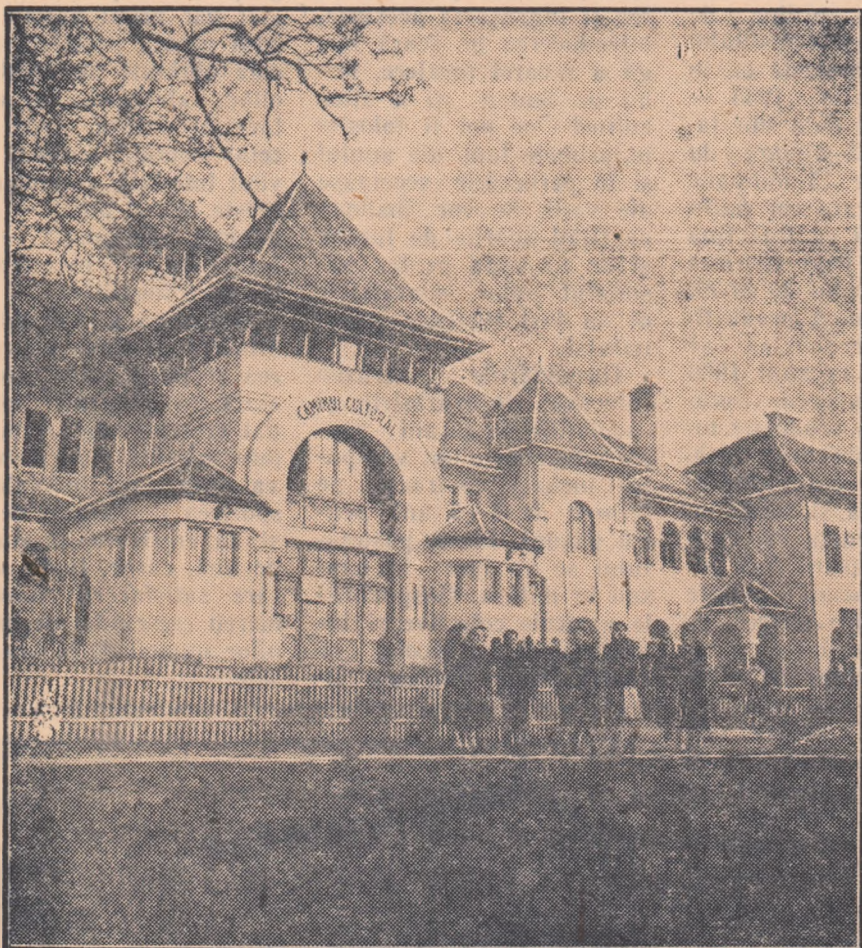
...Și a doua zi, cînd veni iarăși să mai plivească, moș Ghiță Ene rătăci mult printre grîuri pînă să-și găsească lanul.

— Iaca minunea asta n-o mai pricep. Ieri îi lăsați cu rapiță, iar azi îi numai firul lui. O fi înghițit-o pămîntul așa dintr-odată?

Și, negăsindu-și răspuns la întrebare, porni spre sat oprind călătorii ce-i ieșeau înainte.

— Să nu te superi dumneata că te întreb. Nu știu cine mi-o scăpat mie lanul de buruieni?

ADRIAN CERBU

Căminul cultural e nelipsit azi din satele patriei noastre. Lăcaș de cultură, de luminare a țăranului muncitor, căminul este vizitat cu interes și dragoste.

În fotografie: Căminul cultural din Rășinari-Sibiu, este una din realizările cu care țăranii muncitori de aici se mindresc pe drept.

LA SECERIS

Dimineața peste sate
Zorile-și anină,
Iar din cîmp, spre-nalt răzbat
Cîntec de combină.

Soarele se-nalță-n șea
Peste deal privind...
(De departe se vedea
Că privea cu jînd).

Cîmpuri valtră ce dogoară...
Și ție sete, n-ai ce face,
Setea nu te lasă-n pace.

...Cu doniți și cu ulcioare
Au plecat la apă-ndată,
Un flăcău și cu o fată.

Însă pînă la fîntînă
Drumu-i lung fără măsură,
Setea-i mare... Și-și dădură
Unul altuia o gură.

Pozna-i că din sărutare
Setea s-a aprins mai tare...

Iar în cîmp secerătorii
Au primit învățătură:

— Trimiți doi iubiți la apă,
Ți se uscă limba-n gură.

CORNELIU ȘERBAN

În Nicorești se cuibărește seara cu miros de frunză de nuc și viță stropită. După zidurile albe țirgșorului începe să moșăie. Sau poate că așa s-ar fi întîmplat dacă un fapt mărunț n-ar fi dat oamenilor pri-

lej de vorbit pînă la ore tîrzii. Niște obloane (sînt cele de la căminul cultural) se deschid c-un geamăt și un om amină de fereastră un afiș vopsit proaspăt. Omul se întoarce înăuntru. La o masă îl așteaptă 3 bărbați și 2 femei cu care continuă eșafatul început. În acest timp afară, în fața afișului, oamenii se adună, oțlesc cu glas tare și schimbă păreri. Pe afiș scrie: „Seară de cultură și odihnă”.

Înăuntru, în cămin, se alcătuieste acum programul serii. Se vor spune ghicitori, se va cînta, va fi și un jurnal vorbit despre oțte se petrec în lume.

La cămin lămpile clipesc vesele. În sală, pe bănci și în picioare, așteaptă oamenii. Printre vâlătucii alburii ai fumului cu aromă de tutun, izbucnește de odată un tril de vioară; începe programul.

La masă, învățătorul Starși. Cei din sală îi cercetează stăruitor chipul. A-nceput să capete culoarea argintie a pelinului părul învățătorului... Vorbele sale însă mai păstrează boarea de codru a zilelor tinereții. Mulți din cei de față i-au fost elevi la școala de alfabetizare. Și ca-ntotdeauna îl ascultă și acum atenți și respectoși. Cu glas domol, învățătorul îi poartă pe cei din sală cu gîndul prin meleaguri străine și îndepărtate. În fața lor perindă cele mai importante evenimente internaționale.

Peste puțin timp tovarășa Trifan Achilina citește veștile din țară. Cei din sală ascultîndu-i citirea, colîndă cu gîndul pe culmile Carpaților, prin darnicile noastre cîmpii, prin fabrici, prin gospodării

La secerătoare

agricole colective, unde văd oameni prinși în luptă pentru plan. Află despre mineri de la Ghelar care au scos din adîncul minelor hrana furnalelor, realizîndu-și planul în proporție de 101,40 la sută ca și despre întovărășiiții din Tălpașu-Craiova care au terminat prașitul întregii suprafețe de porumb. Se întorc apoi din nou aici între ai lor, cei din Nicorești, regiunea Bîrlad, muncitori pentru belșugul bucatelor și află despre isprăvile unor oameni vrednici ca Nicolae Holban, Eftimie Beran și Ursache Clemansa, care au terminat primii plivitul și prașitul.

Ochii multora privesc plini de bucurie către frunțași. Alții își lasă privirile spre podele, cu părere de rău. Nu-i ușor să fii frunțaș, și pe deasupra se gîndesc dacă nu li s-o fi pregătît și vreun ac de strigătură în astă-seară.

Mihal Speriatu, cel mai mare peste taraful cu viori și țambale, face un semn și valuri de cîntece izbucnesc cîntînd frunțași. După aceasta, cei din sală sînt ochi și urechi: începe concursul de ghicitori.

„Ager sprinten și ușor,
Fără aripi pot să zbor
Și pe soare și pe nor”.

Prin rîndurile celor adunați se iscă un freamăt. Gîndurile lor se înfierbîntă; ce să fie, ce să fie? Și... puțini sînt cei care știu că-i chiar gîndul. Se scoală unul, dă un răspuns și toată sala hohotește de rîs. Încă altul și iarăși rîs. Moș Silică Dimofte cel mai bătrîn de aici ride cu lacrimi. Doar un pionier îi stăvilește, dezlegînd ghicitoarea. Toți privesc spre el și spre cărțile, carnețelele și creioanele ce așteaptă pe o masă pentru premierea dezlegătorilor de ghicitori.

În sală se face cald, e rîs și zgomot. Într-un țerziu taraful mai slobozește un cîntec, pionierii apun poezii, dialoguri și începe apoi întrecerea la joc. Flăcăii se îndreaptă să invite fetele. Fiecare o face cum se pricepe. Unul face un semn din cap, altul prinde fata de mîină, altul de mijloc. Comisia concursului de jocuri e cu ochii în patru. Veghează cum cheamă fiecare la joc, cum dansează, veghează ca frumusețea străveche a dansurilor să nu fie strîbită, ca ele să se păstreze așa cum le-au moștenit din tată în fiu. La sfîrșit sînt premiați cei care au dansat mai bine: Velicea Ilie și Manu Luța. Taraful tocă din nou cu ciocănele în corzi și plimbă arcușurile peste gîturile aplecate ale viorilor. Afară, în vîntul rece, prevestitor de ploaie, se revărsă valuri de cîntece.

ION GHEORGHE

Cuvînt partidului

Andrei Solnicov

*Din zi în zi mai mare ni-i avîntul
 Și satele-nfloresc din zi în zi.
 Partidului noi toți îi dăm cuvîntul:
 Belșugul țării pururi va spori!
 De pe ogor, recoltă-mbelșugată
 Noi stringem în colhoz și-n vreme rea.
 În țara noastră mare, minunată,
 Muncim cu sîrg, pășind în pas cu ea!
 Și bogăția, cum vedeți sporește!
 Sîntem uniți, puternici ca un zid,
 Și cot la cot, în muncă, voinicește
 Noi ajutăm iubitului Partid!
 Privind belșugul, marea bogăție,
 Noi de la mic la mare ne mîndrim.
 Pentru cei azi, și pentru ce-o să fie
 Partidului iubit îi mulțumim!*

În romînește
D. MIHAIL

Combinerii din Kuban se pregătesc pentru recoltare

Pe drumurile Kubanului se întîlnesc în zilele acestea șiruri de combine. Una după alta, ele înaintază pe șosele și pe drumuri de țară, pornind de la S.M.T.-uri și îndreptîndu-se spre ogoare, spre locurile de recoltare.

Iar acolo, pe ogoarele colhozurilor și a sovhozurilor din Kuban se înalță o recoltă bogată. Lanuri întregi, aidoma valurilor unei mări fără de sfîrșit se apleacă și foșnesc sub boarea lină a dimineții.

Combinerii cercetează cu luare aminte ogoarele pe care în curînd vor începe să lucreze. În multe S.M.T.-uri și colhozuri se fac ieșiri de probă pe ogoare, se controlează tehnica și repartizarea forțelor.

În Kuban lucrează mulți combineri vestiți. Experiența lor are o valoare extrem de mare. De aceea, au avut loc consfătuiri de rason și de țînut, consfătuiri închinatăe răspîndirii metodelor meca-

lizerilor fruntași.

O experiență foarte valoroa-

să a dobîndit-o colectivul S.M.T.-ului Sovietscaia. Aici, pe un singur ogor lucrează trei-patru combine și se asigură mijloacele necesare de transport. Lucrul acesta permite ca ogorul să fie repede eliberat de paie și arat pe loc. Anul acesta cînd în-sămînțarea în miriște a porumbului furajer se va face pe scară largă, o asemenea metodă va căpăta o însemnătate deosebită.

Pînă la recoltare n-au mai rămas decît puține zile. Participanții consfătuirii de țînut a combinerilor au scris în angajamentele lor:

„Vom depune toate puterile noastre pentru ca recoltarea culturilor cerealiere să nu țînă mai mult de 12-15 zile de muncă. Pe combinele „Stalineț-6” și „Stalineț-1” vom strînge recolta de pe cel puțin 25 hectare, pe combinele autopropulsate — cel puțin 20 hectare pe zi, fără pierderi, dînd rezultate de bună calitate”.

Minunata albină din Gruzia

Primăvara, din Gruzia pleacă niște lădițe mici din placaj cu o rețea metalică deasă pe margini în care se aude tot timpul un zumzet ușor. Aici se află vestitele albine ceușii de munte din Gruzia.

În fiecare pachet e o matcă și 50 de albine muncitoare. În tot timpul drumului, albinele îngrijesc matca. În pachete este pregătită și hrana — un aluat din miere și zahăr-podră, așa încît în lunga călătorie pe apă, apoi cu avionul, mîncarea este asigurată.

De ce este atît de vestită această albină?

În primul rînd ea este foarte rezistentă. Albina obișnuită iese la lucru numai la o temperatură de plus 8—10 grade. Albina de munte iese la o temperatură de plus 4 grade. Ea poate străbate o distanță de peste 7 km. pe ceață și chiar pe ploaie mărunță. Afară de aceasta, ea poate ieși din stup la o temperatură destul de scăzută, își începe ziua de muncă cu 2—3 ore mai devre-

me ca albina obișnuită și este odată și jumătate mai productivă ca aceasta din urmă.

Albina de munte este mai răbdătoare și mai harnică decît celelalte albine.

În Gruzia, vestitul apicultor Ivan Gorelașvili ne-a dat să gustăm din minunata miere de culoarea aurului, obținută de la albinele de munte. Solul acesta de albine este trimis în toată Uniunea Sovietică și în multe țări de pe globul pămîntesc. Albina gruzină este cunoscută și în Ucraina și în Altai și pe malurile Balticeii și în Uzbekistan și în Franța, Finlanda, Egipt, Polonia, Danemarca, Australia...

Anul acesta, pepinierele din Gruzia trimt dincolo de granițele republicii 2.500 albine-matcă de munte, care la Congresul internațional de apicultură din Copenhaga au căpătat o înaltă prețuire.

Z. IASVILI

Expoziția Agricolă Unională — mîndria întregului popor sovietic

Pe cerul Moscovei, albastru și nesfîrșit, pălesc ultimele stele...

Pe bulevardele scăldate de rouă răsună pașii primilor trecători, glasuri de oameni care trec prin dreptul pavilionelor Expoziției Agricole Unionale unde vor veni în orele libere, să admire mărețele realizări obținute în agricultura Țării Sovietice.

CETATEA AGRICULTURII

Un teritoriu uriaș de 207 hectare, cu 318 pavilioane, își deschide larg porțile în fața miilor de vizitatori. Iată pavilionul „Mecanizarea și electrificarea agriculturii” în care sînt prezentate anul acesta 1.400 de diferite mașini, unelte agricole și mașini unelte, iată orașelul pentru

creșterea vitelor, iată secția „Satul nou” unde sînt expuse casele model construite pentru familiile colhoznicilor.

Tot aici, pe o suprafață de 25.2 hectare, se cultivă 390 soiuri de cereale, 290 soiuri de culturi oleginoase și tehnice, 239 soiuri de culturi furajere, 345 soiuri de legume și cartofi, precum și 729 varietăți de plante fructifere.

OAMENI NOI, REALIZARI NOI

În 1954, numele mulgătoarei Klavdia Petrovna Șișkina, era aproape necunoscut. Azi este fruntașă. Ea expune împreună cu M. I. Sardak, vacile de la care a obținut mari cantități de lapte.

Tînăra comsomolistă Marusia Sibiriacova, a obținut rezultate minunate în creșterea porcilor. Maria Filatova de la ferma colhozului „Steagul comunismului” expune vitele crescute de ea. Lida Șkurina, Nina Guzanova, Korotcova, Nadia Smirnova și multe alte nume noi de fruntași au apărut anul acesta la Expoziție — școala de înaltă măestrie a întregului popor.

Numărul vizitatorilor expoziției crește mereu. Ei vin să vadă nenumăratele realizări, să asculte conferințele instructive, să vizioneze filme.

Și toți se întîlnesc aici, la Moscova, pe cerul căreia arde steaua rubinie de pe Kremlin, steaua în veci nepieritoare a comunismului!

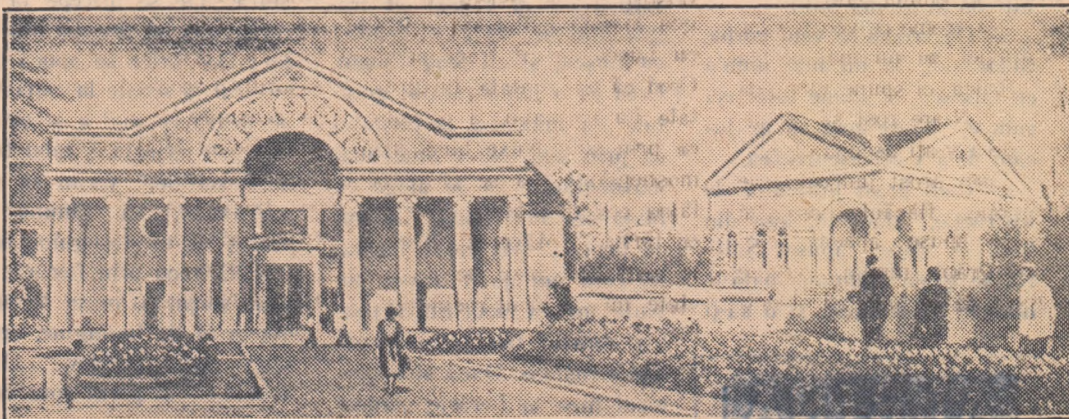

Directorul Expoziției Agricole Unionale, academicianul Nicolai Țîțin, vorbind la mîtingul închinat redeschiderii Expoziției.

Fotografia înfățișează un grup de participanți la Expoziție. De la dreapta la stînga: Alexandra Liuscova, conducătoarea fermei de porci a colhozului „Budionoveț”, regiunea Vologda, Feodor Gheneralov, președintele colhozului „Stalin”, regiunea Moscova, și Agripina Parmuzina, șefă de echipă culegătoare de sfeclă în colhozul „Bolșevik”, regiunea Sumscaia (R.S.S.U.).

Pe piepturile lor strălucesc ordine și medalii, o răsplată binemeritată a muncii puse în slujba întregului popor.

O casă colhoznică de cultură prezentată la Expoziție. La dreapta, clădirea conducerii colhozului.

RAMÎNT DESTELENIT

Davidov se ridică să și ia rămas bun de la vorbărețul fierar, dar acesta îl trase de mîncă, îl așază din nou alături de el și-l întrebă pe nepusă masă:

— Și zici că nu se va afla cît îi lumea și pămîntul cine i-a omorît pe Hoprovi? Aici, flăcăule e greșeala ta. Se va afla. Sigur că se afla, lasă numai să mai treacă vremea.

Precum se vedea, știa el ce știa bătrînul, și Davidov hotărî să pornească deschis la atac.

— Și pe cine-l bănuiești? Cu cine faci păcate, Sidorovici? — întrebă el direct, privind iscoditor în ochii negri, bulbucați ai lui Șalii. Pe albul ochilor lui se vedeau vișoare roșii.

Șalii îi aruncă o privire fugară și-i spuse dorînd parcă să scape de răspuns:

— Aici, flăcăule, poți greși chiar foarte ușor...

— Și totuși?

Fără să mai șovăie, Șalii puse mîna pe genunchiul lui Davidov spunînd:

— Iată ce e frate, înțelegerea-i mai scumpă ca banii: dacă se întîmplă ceva, despre mine nu scoți o vorbă. Te învoiești?

— Mă învoiesc.

— Ei, iată nici aici trebuirile nu s-au făcut fără de amestecul lui Luchici. Ți-o spun ca s-o știi

de Mihail Șolohov
(Volumul II. Urmare din numărul trecut)

pun totul pe tîpsie. Dar totul. Să ai timp numai să te freci la ochi... Uite, tam-nesam, te-ai încurcat cu Lușca. Pentru ce naiba-ți trebuiește? O muiere mai că lumea, una mai bună ca tîritura asta n-ai putut găsi?

— Ei, asta nu-i treaba ta, — îi taie vorba Davidov.

— Nu, flăcăule, nu numai că e treaba mea, ci e și treaba întregului colhoz.

— Da, de ce mă rog?

— Pentru că te-ai încurcat cu căteava asta și ai început să lucrezi mai prost. Ai căpătat orbul gîinilor... Și mai spui că nu e treaba mea. Flăcăule, asta nu e beleaua ta, ci beleaua noastră a tuturor, a întregului colhoz. Tu, te pomenești, crezi că socotelile tale cu Lușca sînt bine tînuite, iar în sat, se știe totul despre voi, pînă la cele mai mici amănunte. Se întîmplă uneori să ne adunăm noi bătrînii și să mai boscorodim între noi: cum să te despărțim de Lușca asta, dare-ar dambლაა în ea să dea. Dar de ce? Pentru că asemenea muieri ca Lușca nu împing bărbații la lucru, ci îi trag de la lucru. De aceea ne îngrijorăm pen-

noastre gospodării... Iar cu capul nu e de gămit, flăcăule. Nu degeaba, în vechime, cînd cazații erau bătuți la întînire pentru vre-o vină, era așa o zicală: „Nu-i nimic, singele vă gîlghi, numai capul limpede de-ar fi”. Și iată că la noi în colhoz, capul nu e prea limpede. E cam întunecat. S-a frecat capul ăsta lîngă Lușca și s-a mînjit cu dohot...

De-ai găsi omule, o fată ca lumea, sau să zicem o văduvă, nimeni nu ți-ar spune o vorbă, iar tu... Eh, Davidov, Davidov, te-a orbit! Și eu cred că nu din pricina dragostei Lușcăi ai slăbit alîta, ci din pricina conștiinței. Conștiința te ucide, ți-o spun ca s-o știi.

Davidov privea drumul care trecea pe lîngă fierărie, privea vrăbiile care se scaldau în colb. Paloarea se așternea pe fața lui, pe făloile strînse ieșiseră pete vînete.

— Ei, termină cu bălcu! — spuse el nedeslușit și se întoarse către Șalii. Și fără tine mi-e greață, bătrîne!

— Cînd pe om îl apucă greața după beție, i se face mai ușor — spuse așa, în treacă Șalii.

Venîndu-și puțin în fire, Davidov spuse sec:

— Tu să-mi dai dovezi că Ostrovnov e și el pârtaș. Fără dovezi și fapte, toate astea aduc a birfeală. Te-a supărat Ostrovnov și tu-i porți pică. Asta e. Ei, ce dovezi ai? Spune!

— Vorbești prostii, flăcăule — răspunse posomorît Șalii. — De ce aș putea fi supărat pe Luchici? Pentru zilele-muncă? Tot n-o să las să treacă nimic de la mine. O să capăt ceea ce e al meu. Dovezi însă n-am. N-am stat sub patul Hoprovilor atunci cînd muierea lui, adică pe cumătra mea o ucideau și o măcelăreau... Bătrînul ascultă foșnetul de după perete și pe neașteptate își ridică ușor de jos trupul puternic și îndesat. Cam un minut stătu ascultînd cu atenție, apoi cu o mișcare leneșă trase peste cap șorțul murdar de piele și zise:

— Uite ce e, flăcăule: să mergem la mine să bem cîte o cană de lăptuc rece, la răcoare și să terminăm acolo ce mai avem de vorbit. O să-ți spun în secret... — El se aplecă spre Davidov. Șoapta lui puternică se auzea pesemne în curțile învecinate ale satului.

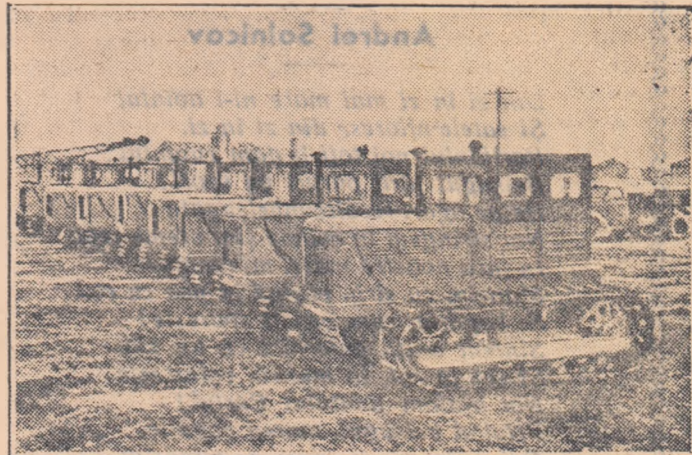
— Drăcușorul ăsta al meu trage cu urechea, nu alta... Se bagă în toate găurile și nu te lasă să vorbești cu omul. Cît ai clipi își și ciulește urechile. Doamne dumnezeule cite nu pățimesc din pricina lui, nici eu nu mai știu! E și neascultător, și leneș, și răsfățat din caleafară, dar se pricepe la fierărie, știi, se pricepe bine de tot! De orice se apucă drăcușorul, o scoate la capăt! Și pe deasupra mai e și orfan! Din pricina asta îi rabd toate blestemățiile, vreau să scot om din el, să rămînă un urmaș al meșteșugului meu.

Șalii trecu prin fierărie, lepădă șorțul pe masa de lucru înnegrită de funingine, spuse scurt lui Davidov: „Hai, dem!” — și porni spre casă.

(Urmare în numărul viitor)

La gospodăria de stat „Prietenia“

Cu prilejul celei de-a cincea aniversări a proclamării Republicii Populare Chineze, poporul sovietic a dăruit popoului chinez utilajele și mijloacele tehnice trebuincioase pentru organizarea unei gospodării cerealiere de stat cu o suprafață de 20.000 hectare. Gospodăria care poartă numele de „Prietenia“ se află în satul Sinlun, din județul Tzisian, provincia Heilunțian.

In sat sosesc necontenit noi și noi transporturi cu mașini agricole din Uniunea Sovietică, pentru gospodăria de stat „Prietenia“. Fotografia înfățișează un nou transport de tractoare „Stalinet-80“.

Dincolo de geam s-a ivit pentru o clipă și a dispărut numaidecît chipul verde al unei sentinele și trenul s-a avîntat cu un uruit cumplit pe podul cu fierăria dantelată.

Vecinul nostru de compartiment se numea Nikolai Sergheevici Maslov și era un specialist sovietic, șeful unei expediții de amenajare a pămîntului, trimis de Ministerul Agriculturii al U.R.S.S. la lucru în gospodăria de stat „Prietenia“. Nikolai Sergheevici se ducea cu brigada sa la fața locului pentru a pune acest proiect în practică. Noi îl însoțeam.

Am sosit în stația Filitun dis-de-diminează. Cîteva minute mai tîrziu ședeam într-o odaie unde avea loc o consfătuire de producție și ascultam expunerea directorului gospodăriei de stat „Prietenia“, tovarășul Van Tso-li.

„A doua zi, de cum s-a luminat de ziuă, am ieșit pe cîmp. După cîțiva kilometri de mers am întîlnit cel dintîi tractor, un tractor „Belarus“. Un flăcăiaș, pe nume Hu go-juan, conducea cu pricepere mașina.

— Se fac haturile între secții — ne-a lămurit Piotr Semionovici Krutikov, consilier al agronomului-șef.

— Sînt oameni buni aici, pricepuți, muncitori — ne-a spus el. — Numai limba se deosebește de a noastră; suflul lor e ca și al nostru.

Am plecat mai departe. În urma unui tractor „S-80“ veneau o mulțime de țărani în straie pestrițe de sărbătoare. Erau vreo 40—50 de oameni. Gospodăria de stat „Priete-

nia“ se învecinează cu ogoarele unei cooperative agricole de producție care se numește tot „Prietenia“. Lucrătorii gospodăriei de stat și-au propus să-și ajute vecinii. Ceea ce vedeam noi acum era tocmai acest ajutor: tractorul lucra pe ogoarele cooperativei.

La o cotitură tractorul s-a oprit. De tractor s-a apropiat un țaran bătrîn.

— Am auzit eu multe despre mașinile sovietice — spuse el — dar, vorba aceea, mai bine să vezi odată decît să auzi de o sută de ori! Ia să-mi spui, feciorule — se adresă el tractoristului — cîți cai poate înlocui tractorul ăsta?

— Dar dumneavoastră cîți cai aveți în sat?

— Dacă punem la socoteală și mînzul proaspăt născut — șaptezeci...

Tractoristul zîmbi:

— Tractorul ăsta are o putere de optzeci de cai!

„În ziua aceea am vizitat toate cele cinci secții ale gospodăriei de stat. Peste tot clocoțea munca. Inginerii chinezi analizau împreună cu specialiștii sovietici proiectele uscătorilor de grîne, ale căminelor de locuit, ale cluburilor, grădinițelor de copii și clădirilor administrative.

În dimineața următoare du-duiul motoarelor s-a revărsat din nou peste întinderile stepei. Incepea desțelenirea primelor hectare de pămînt. Gospodăria de stat „Prietenia“ începuse muncile de cîmp din cea dintîi primăvară a sa.

V. BORISENKO

— Ei, fra-a-a-te... — spuse Davidov dezamăgit.

— „Frate“! Am fost lui Selivamov, iar ție pot să-ți fiu tată, — spuse Șalii cu ciudă. Nu-ți spun doar că Iacov Luchici i-a măcelărit el singur pe Hoprovi, ci-ți spun că fără el nu s-au aranjat treburile. Trebuie să înțelegi tuorui acesta flăcăule, dacă dumnezeu nu te-a pedepsit și nu te-a făcut sărac cu duhul.

— Și dovezile?

— Dar tu ce, te-ai făcut judecător de instrucție? — întrebă în glumă Șalii.

— De vreme ce veni vorba, Sidorovici, tu nu mai umb'a cu fofirlica, ci spune totul așa cum e. N-are rost să ne jucăm de-a v-ați ascunsceala.

— Cam prost judecător de instrucție, flăcăule, iese din tine, — spuse apăsător Șalii. Nu te grăbi numai, tată-te norocul să te bată, și o să-ți

tru tine... Ești un flăcău bun, așezat, nu bei, într-un cuvînt nu ești rău, iar ea, stîrv ce e, tocmai de asta s-a folosit: te-a încălecat și-ți dă pîntenii. Da, tu singur știi flăcăule cu ce-ți dă ea pîntenii: te mină și se mai și mindrește în fața lumii: „Vezi, adică-telea, ce fel de oameni călăresc eu!“ Eh, Davidov, Davidov, nu așa o muiere îți trebuia ție... Odată, într-o duminică, stăteam noi bătrînii la Beshlebov pe prispă, iar tu treceai pe acolo. Moșul Beshlebov privi în urma ta și zise: „Ar trebui să-l cîntărim pe Davidov al nostru — să vedem cît trăgea înainte de a se încurca cu Lușca, și cît trage acum. Cred că o jumătate din greutate i-a mîncat-o, a cernut-o ca prin silă. Nu e bine, măi moșnegilor: ea se alege cu făina cea mai bună, iar voi cu țărița...“ Mă orezi, flăcăule, cînd am auzit aceste cuvinte, mi s-a făcut rușine pentru obrazul tău! Cum vrei, dar e rușinos. Dacă ai fi ucenicul meu în fierărie, nimeni în sat nici „oirc“ n-ar fi spus. Tu însă ești capul întregii

Țăranii chinezi din satul Tzianmiaogofun, provincia Șandun, învăță cum să mînuiască noul tip de plug cu două brăzdare, fabricat de industria chineză.

Politica Uniunii Sovietice, politică îndreptată spre asigurarea păcii

Popoarele întregii lumi au întâmpinat cu o deosebită bucurie și încredere ultimele inițiative de pace ale Uniunii Sovietice îndreptate spre micșorarea încordării internaționale. Servind cauzei întăririi păcii, propunerile guvernului sovietic se bucură de sprijinul tuturor oamenilor cinstiți și de bună credință.

E de ajuns să amintim chiar numai câteva din inițiativele din ultimul timp ale Uniunii Sovietice, spre a înțelege deosebita lor însemnătate pentru întreaga omenire. Astfel, la 10 mai guvernul sovietic a prezentat Organizației Națiunilor Unite o serie de propuneri concrete, care precizează căile ce ar putea duce la preîntâmpinarea războiului prin reducerea înarmărilor, interzicerea armelor de ucidere în masă și renunțarea la așa zisul „război rece”. Aceste propuneri s-au bucurat de o primire atât de însuflețită din partea popoarelor, încât chiar unii oameni de stat din țările capitaliste au fost nevoiți să sublinieze marea lor însemnătate. Puțin timp după aceasta, datorită stăruințelor guvernului sovietic, s-a putut ajunge la semnarea Tratatului de stat cu Austria. Astfel, au fost răsturnate planurile ațâțătorilor la război, care urmăreau să folosească Austria drept cap de pod îndreptat împotriva țărilor iubitoare de pace.

Un mare pas înainte pe calea întăririi păcii a fost făcut în urma tratatelor prieteniești purtate la Belgrad între Uniunea Sovietică și Iugoslavia. Pentru oricine este limpede că deplina normalizare a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia are o mare însemnătate pentru pace și securitate în întreaga Europă.

De curând, ziarele au publicat un document de o deosebită importanță. Este vorba de nota guvernului sovietic adresată guvernului Republicii Federale Germane. Guvernul sovietic propune guvernului din Germania apuseană stabilirea de legături directe, diplomatice și comerciale, precum și culturale între cele două țări. În același timp la Londra au loc tratative pentru normalizarea relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Japonia.

Faptele stau mărturie că Uniunea Sovietică duce neabătut aceeași sinceră politică îndreptată spre micșorarea încordării în lume și asigurarea păcii. Acțiunile întreprinse de Uniunea Sovietică sînt dovada puterii uriașului lagăr al democrației și socialismului ce cuprinde 900 milioane de oameni. Prin Tratatul de la Varșovia a celor opt state europene, susținut de marea popor chinez, a făurit o stavilă de neînving în calea urzitorilor de războaie. Inițiativele întreprinse de Uniunea Sovietică înriuresc adinc asupra întregului mers al evenimentelor internaționale. Tocmai de aceea, cu toată împotrivirea lor cercurile conducătoare americane au fost nevoite să accepte participarea la conferința șefilor guvernelor celor patru mari puteri, care va începe la 18 iulie la Geneva.

Desfășurarea ultimelor evenimente dovedește odată mai mult cât de șubredă și lipsită de viitor este politica de pe „poziții de forță” dusă de imperialiștii americani. Tot atât de lipsite de temei sînt și încercările de ultimă oră ale unor politicieni americani de a pune piedici buneii desfășurări a lucrărilor viitoarei conferințe a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței.

Singura cale adevărată pentru îmbunătățirea relațiilor internaționale este numai calea discutării deschise a problemelor nerezolvate în cadrul unor tratative la care toți participanții să vină cu dorința de a-și aduce contribuția lor la înlăturarea cauzelor ce amenință pacea și provoacă neliniște în lume.

DUMITRU HINCU

Africa de nord cuprinde șerurile care se întind de-a lungul Mediteranei, podișurile din munții Atlas și o parte din întinsul deșert al Saharei. Aci sînt așezate cele trei țări: Algeria, Maroc și Tunisia.

Încă din prima jumătate a veacului trecut, aceste meleaguri au fost cotoșite de bogății francezi. Vechii locuitori, berberii și arabii, oameni îndemnatnici în agricultură și păstorit, au fost siliți de stăpînitorii străini să trăiască în sărăcie și nevoi. Fozmea și bolile au devenit părtașii vieții lor.

Locuințele fără geamuri ascund sub acoperișul lor zeci de ființe girbovite și veștețite. Apa se cumpără aici ca și uleiul. Tunisia numără peste 600.000 șomeri, Algeria 1.500.000; în Maroc 700.000 țărani nu au pămînt. În aceste țări, stăpînii francezi

refuză copiilor bucuria de a fi dați la învățătură. La 5—6 ani ei devin vînzători de ziare, hamali, ciobani.

În ultima vreme lupta pentru eliberarea națională a luat un puternic avînt. În multe regiuni din Algeria, Maroc și Tunisia au loc ciocniri singeroase între detașamentele de partizani și polițiști. Soustelle, guvernatorul Franței în Algeria, a fost împuțnit să dezlănțuie cea mai turbată teroare. Regimente blindate, aviație, trupe din Indochina și Germania apuseană au fost aduse în Algeria, unde stăpînirea franceză este în pericol.

Aceeași încordare domnește și în Maroc și Tunisia. La Casablanca, oraș din Maroc, drumurile sînt baricadate. Negustorii și-au închis prăvăliile. Folosind din plin bombe și grenade, agenții po-

liției încearcă să înspăimînte poporul. În Tunis, capitala Tunisiei, se organizează greve împotriva arestărilor și schingiuirilor. Tratatul încheiat între Franța și Tunisia, prin care se acordă Tunisiei o așa zisă „autonomie”, nu este decît un mijloc de înșelăciune. „Adevărata autonomie — spun tunisienii — este ca francezii să plece din Tunisia”.

Comitetul de luptă pentru libertatea Africii de nord, din care fac parte reprezentanți ai celor 3 țări, cheamă popoarele lor să se ridice la luptă dîră împotriva jugului colonial.

Lupta hotărîtă a maselor populare va duce, pînă în cele din urmă, la alungarea colonialiștilor din Africa de nord.

Gh. Fleancu

DE PRIN LUME ADUNATE

Asasini în uniformă

Cele ce vi le povestim s-au întîmplat în Franța, în mica localitate Avon. Într-o după amiază, trei tineri francezi se plimbau în jurul gării.

Cine și-ar putea închipui că în țara ta nu poți să te plimbi liniștit, fără teama că un soldat în uniformă americană, ca cel din urmă bandit, te pîndește să-ți vire cuțitul în spate? Și aceasta numai fiindcă i-a venit chef să se distreze! Din grupul de soldați americani s-a desprins unul mai cu chef, a scos un cuțit din buzunar și l-a împintat

mișelește în spinarea tinărului francez André Mallet! O lovitură, două, trei... Asasinul a continuat să lovească ca un besmetic... 13 lovituri de cuțit. Șiroaiele de singe îl desțătau. Apoi a fugit.

André Mallet a încetat din viață. Părinții săi îndurerați de moartea fiului și locuitorii din Avon au cerut pedepsirea criminalului. Poliția franceză, deși cunoștea crima, nu s-a grăbit să dea în vileag numele banditului american.

Abia în urma plîngerilor făcute de familia tinărului ucis, comandamentul trupelor ame-

ricane din Franța a anunțat că ucigașul a fost prins și va fi — cică — judecat! Dar cine credeți că-l va judeca? Un tribunal francez? — Nu. El va fi judecat de „Military Police” (poliția militară americană). Nimeni nu va putea ști dacă ucigașul va fi condamnat sau nu: judecata se va face în secret.

Așa cum s-a mai petrecut și în alte rînduri, și de data aceasta criminalul va rămîne nepedepsit, deoarece cum este sacul, așa e și peticul...

DINU MANOLE

10 ANI DE LA INFIINȚAREA ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE

S-au împlinit 10 ani de cînd a luat ființă Organizația Națiunilor Unite (O.N.U.) Pentru cinstirea acestui fapt, s-a orînduit la San Francisco (Statele Unite ale Americii), între 20 și 26 iunie, o sesiune sărbătorească.

Se știe că înjghebarea unei asemenea organizații pentru păstrarea și asigurarea păcii în lume a fost pusă la cale în februarie 1945, la conferința de la Yalta a marilor puteri — Uniunea Sovietică, Statele Unite și Marea Britanie. Apoi în iunie 1945, la San Francisco, 50 de state au înțezit împreună și au dat Carta O.N.U., adică legea de temelie a Organizației Națiunilor Unite.

Ca să poată fi pace în lume, Carta O.N.U. a înscris câteva principii de căpetenie: egalitatea în drepturi între toate statele membre, fie ele mari sau mici; soluționarea tuturor neînțelegerilor internaționale prin mijloace pașnice; renunțarea la amenințarea cu forța și folosirea forței

O SĂPTĂMÎNA la ALTA

împotriva teritoriului sau independenței politice a vreunui stat; să nu se îngăduie amestecul vreunui stat în treburile interne ale altuia și altele.

Din nenorocire, tocmai unele dintre marile puteri care s-au înțeles acum 10 ani să păzească împreună pacea lumii, nu-și țin cuvîntul dat. Imperialiștii americani încearcă în fel și chip să tulbure conviețuirea pașnică dintre state, amenință în dreapta și în stînga, fac uneltiri și alianțe de război, duc — cum se spune — o politică de pe poziții de forță. Ca să-și poată face mendrele după bunul lor plac, imperialiștii americani au încercat să zdruncine însuși principiul unanimității marilor puteri. Potrivit acestui principiu nici o hotărîre de seamă privind pacea lumii nu poate fi luată dacă nu sînt de aceeași părere toate cele 5 mari puteri, adică Uniunea Sovietică, Statele Unite, Ma-

rea Britanie, Franța și China. E de ajuns ca numai una dintre aceste cinci mari puteri să zică nu, ca hotărîrea celorlalte patru să nu poată fi luată drept bună.

Ca să dărim acest principiu, Statele Unite ale Americii și aliații lor s-au dat la tot soiul de uneltiri. Dar toate s-au lovit de Uniunea Sovietică și de alte state iubitoare de pace care au înțeles să-și respecte legămîntul făcut la înființarea organizației.

Imperialiștii americani și cei care sînt în cîrdășie cu ei încearcă și alte manevre pentru a slăbi O.N.U., pentru a împiedica să-i crească autoritatea și puterea. Astfel, ei se împotrivesc să dea locul ce se cuvine tocmai statului care are cea mai numeroasă populație de pe glob: Republicii Populare Chineze, cu cei 600 de milioane locuitori ai săi. De asemeni, ei se împotrivesc la primirea în O.N.U. și a

altor state, printre care și țara noastră care, prin politica lor de pace și-au cîștigat tot dreptul în această privință.

Popoarele așteaptă ca prin străduințe comune să se întărească autoritatea O.N.U.-ului, în așa fel ca această organizație să-și îndeplinească în întregime sarcinile ce i-au fost încredințate în interesul păcii generale.

EVENTIMENTELE DIN ARGENTINA

Așa cum au anunțat ziarele, în Argentina a fost pus la cale un complot pentru răsturnarea regimului condus de Peron. Din mărturiile zărelor și destăinuirile unor oameni politici argentinieni, reiese că de acest act nu sînt de loc străini imperialiștii americani.

Rebeliunea din Argentina dovedește că ori de cîte ori un guvern din țările Americii

Latine neșocotește cît de cît ordinea Washingtonului, imperialiștii americani trec la răsturnarea lui. Așa au procedat imperialiștii americani în Guatemala, Brazilia și în alte țări.

Furia imperialiștilor americani împotriva regimului condus de Peron a fost dezlănțuită în urma unor măsuri mai noi luate de guvernul argentinian, care duc la separarea bisericii catolice, de stat. În Argentina, biserica catolică se bucura de anumite favoruri care înlesneau reprezentanților ei să strîngă averi mari pe seama statului și a unei crunte exploatare a oamenilor muncii.

Rebeliunea contra guvernului Peron a fost lichidată, iar conducătorii complotului au fost arestați. Ziarele bogătașilor din S.U.A. recunosc cu furie înfrîngerea uneltirilor imperialiștilor americani.

C. PANȚU și A. VĂLEANU

ALBINA

In acul "ALBINEI"

Epigrame

Costea Florea, directorul căminului cultural din comuna Testul, raionul Slatina, a transformat căminul cultural în depozit de fiare vechi, iar activitatea culturală este inexistentă:

Pentru Costea zic așa,
Să-i ajungă la urechi:
„Bine-ar fi dacă ți-al da
Nepăsarea la... fier vechi!”

După o corespondență trimisă de
Stancu I. Andrei

Alexandru Nicoară, președintele cooperativei Cernica, raionul Brănești, se plimbă cu bicicleta în loc să se ocupe de aprovizionarea cooperativei.

Văzîndu-l tot făcînd naveta,
Strigă-n urmă-i Paraschiva:
— Conduci bine bicicleta,
Dar tare prost... cooperativa!

Sandu Vasile, președintele statului popular din Mălureni, regiunea Pitești, a luat acasă aparatul de radio al căminului cultural:

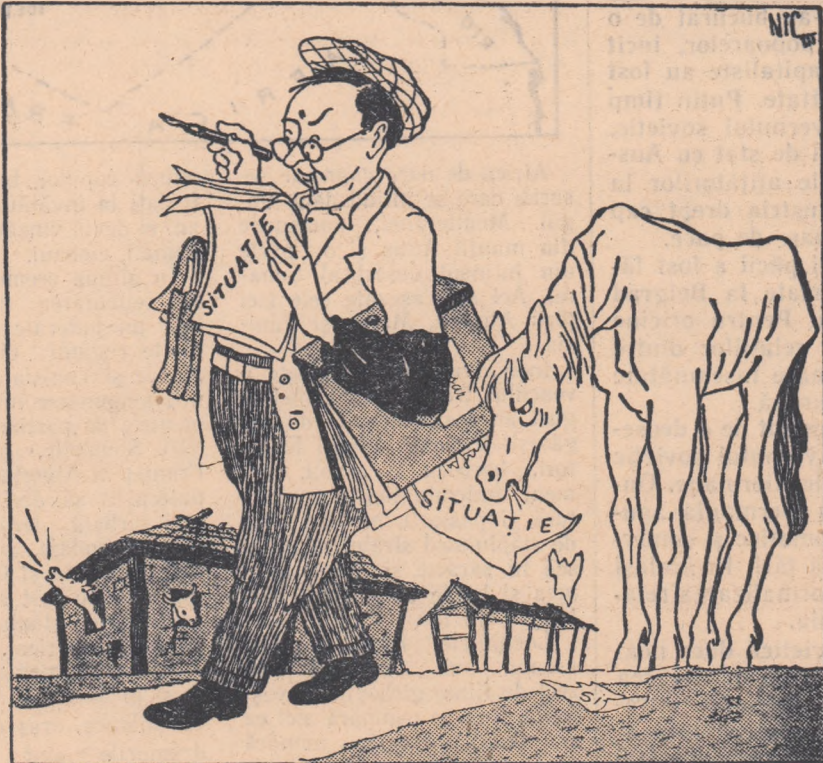
Stă Vasile și se miră
De aceste ciudățenii:
Cum fi cîntă aparatul,
Hop, fac muzică... sătenii!

La stația de radloficare din comuna Ghidigeni, regiunea Birlad, nu se fac audiții locale cu program dat de echipa artistică a căminului cultural, deoarece studioul stației este ocupat cu materiale de construcție.

— Dar ce-i cu studioul nostru?!
— E ocupat. Dau spectacol roabele, butoaiele și sacii!

În unele comune loturile zootehnice ale sfaturilor populare, care au fost înșămînțate cu ovăz și trifoi furajer, nu au fost cosite nici pînă acum din cauza birocratismului unor zootehnicieni.

ZOOTEHNICIANUL: — La noi, hrana animalelor a fost asigurată...

Strigături

Hopa unu, hopa doi!
Are badea-n cîmp trifoi
Și-ar vrea omul să tocmească
Iepurii să i-l cosească.

Stă mindrușa la oglîndă
Da' gunoiu-i strîns în tindă.
— Mamă, vreau să am bărbat
Ca să-l pun la măturat.

Hoțul de păgubaș

În insula Okinawa (Japonia), unde se află o bază militară a S.U.A., autoritățile americane au arestat 32 de locuitori băștinași în vreme ce aceștia lucrau pe loturile lor de pămînt rechiziționate pentru nevoile militare ale americanilor. Toți țărani arestați au fost condamnați la muncă silnică.

(Zlarele)

Ia uite frate ce mai ispravă
Făcură bancherii americani
Băgînd la ocnă niște țărani
Pentru o faptă „extrem de gravă”!

Auzi matală — neobrăzarea!
Să vină-o bandă de făranoi
(Curat o bandă: treizeci și doi)
Și chiar pămîntul lor să și-l are
Unde-s secrete strict militare
De trebuință într-un război!

Auzi, s-aducă! — ptiul — bălega,
Lîngă cutare post militar,
Să pună ceapă și pătlăgele
Lîngă-un depozit de ghiulele,
Auzi, să pună niște orez
Lîngă-o mindrețe de meterez!

Ei și ce dacă stau nemîncați;
Nu le ajunge că-s „apărați”?

Asta-l curată neobrăzare,
Ba chiar o crimă. Și ca atare
Îndată bancherii americani
I-au dus la ocnă pe-acei țărani.

Asta-l isprava
Din Okinawa.
Așa ajunge omul ocnăș
Fără să știe că-i vinovat,
Dar este lesne de observat
Cine e hoțul de păgubaș.

IGOR BLOCK

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Iată-mă și prin părțile Piteștiului. Tot un fel de necaz mi-a minat pașii și pe meleagurile astea. Ce s-o mai ocolim, e vorba de secerătoarea lui Grigore I. D. Dumitru din comuna Bălteni, socotit dealtfel om cumsecade de către chiaburi, fiindcă și el — de felul lui — îi tot chiabur.

Și ca om stricacios ce-l, Grigore și-a stricat secerătoarea. Auzi, frățioare, să-și strice secerătoarea tocmai acum în pragul secerîșului! Și ca să-l aduc pe calea cea dreaptă, m-am gândit să pun la cale una. Să mă duc la el și să-i zic:

— Am auzit că ai o secerătoare.
— Hm... am și n-am, o să-mi răspundă el mormînd. E stricată. Știe și sfatul.

— Aș vrea s-o cumpăr — o să-i mai zic eu cu mina pe chimir, ca să se înduplece omul mai ușor. După ce m-o cîntări cum trebuie, o să mă întreb:

— Ești cumpărător serios, mă o-mule?

— Vai de mine! și o să mai mingîi odată chimirul, ca să mă apropii mai mult de inima lui.

Parcă-l văd cum o să sară de bucurie:

— Al de sus mi te-a trimis, măi necă! S-o stăpînești sănătos! Că făceam ce făceam și ăștia din comună se împiedeau de secerătoarea mea: unde-l secerătoarea? Scoate secerătoarea! Să mai poțtească și acum!

O să-i număr cîtiva lei acolo și-o să mă fac că plec cu secerătoarea. El o să alerge după mine și-o să strige:

— Săriți, oameni bunil! M-a prădat! Secerătoarea face zece mii de lei și el mi-a lăsat nimica toată!

După ce s-or aduna oamenii, eu o să-i dau explicație cum se cuvine:

— Stai, frățioare, că fierul vechi nu face mai mult. Asta-i tarifa statului.

Că secerătoarea-i stricată. Știe și sfatul.

— Ce stricată!? o să fipe el la mine. — Merge ca ceasul. Să-i întorc eu două, trel șuruburi, și-ai să vezi cum merge!

— Mai bine întoarce-o către sfat, ca să afle și cei de-acolo ce fel de secerătoare ai.

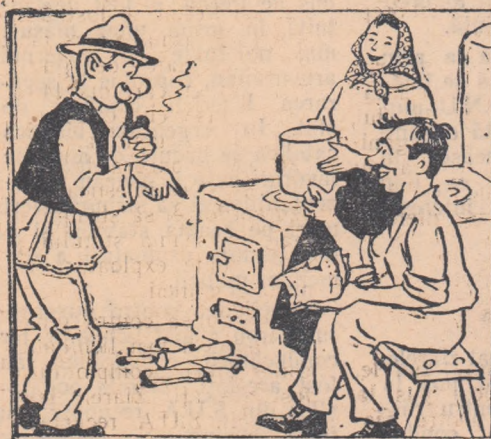
— Ce pozna mi-ai făcut, bre omule! o să spună Grigore I. D. Dumitru.

— De, fac și eu ce pot, ca să-și repare secerătorile și chiaburii, o să-l răspund, că nu degeaba îmi zice așa cum mă cheamă.

DIN ÎNTÎMPLĂRILE LUI MOȘ ARDEI

Unii cititori n-au grijă de cărțile ce le împrumută de la bibliotecă și le fac ferfeniță.

Moș Ardei:
Să trăești, să tot citești!
Nevasta lui Achim:
Vreau sarmale, nu povești.
Moș Ardei:
N-are varză vecinica?
Ii aduc eu acușica.

Bibliotecarul căminului cultural:

Ia-ți vecinul de urechi!
Mi-a făcut din cărți curechi;
Dintr-o sută — mă-nțelegi?
N-a adus două întregi.

Moș Ardei:

Iți aduc dragă vecină
„Varză”, dar nu din grădină,
Ci din sat de la cămin:
Cărți citite de Achim.

Desen: C. Florian
Text: G. Mureșan